

מ"ת 1768/09/23 - מדינת ישראל נגד עומר אבו רויק, ב"ע

בית משפט השלום באילת

מ"ת 1768-09-23 מדינת ישראל נ' אבו רויק(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 377280/2023

בפני כב' השופטת ליאורה אדלשטיין
המבקשת מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד דרור אקלר ורותם לוי
נגד
המשיבים עומר אבו רויק
ע"י ב"ע עו"ד אילון בירנבוים
צלח ברגאל
ע"י ב"כ עו"ד יוסף בדש

החלטה

1. לפני בקשת המבקשת לעצור את המשיבים עד תום ההליכים נגדם.
2. נגד המשיבים הוגש כתב אישום לפיו עברו על עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק - לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב - 1952 והתחזות לאדם אחר במטרה להונות - לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין תשל"ז-1977.
3. לפי עובדות כתב האישום שהו המשיבים, שהם תושבי הרשות הפלסטינית, באילת בתאריך 26.8.2023 ללא אישור שהיה כדיון. כאשר כח שיטור עכב אותם לבדיקה התחזה המשיב 1 לאדם אחר בשם סאמר דיסי על ידי הצגת רישיון הנהיגה של אותו אדם והמשיב 2 התחזה לאדם אחר בשם מג'ד דיסי על ידי הצגת רישיון הנהיגה של אותו אדם.
4. המבקשת טוענת כי יש בידה ראיות טובות להוכיח את אשמת המשיבים. עילת המעצר נגדם נובעת מהחשש שמא ימלטו מהדין אם ישוחררו. כמו כן קיים סיכון לביטחון הציבור ורכושו אם המשיבים ישוחררו. סיכון זה נובע מכך שהמשיבים, אשר ריצו 9 שנות מאסר בגין עבירות בטחוניות (ולמשיב 2 מב"ד בגין עבירות נשק), נכנסו לישראל ללא אישור, במיוחד בתקופה זו, בה כוחות הביטחון עמלים למנוע כניסת תושבי שטחים לישראל. התנהגותם בשטח של המשיבים תורמת למסוכנותם כי הם התחזו לתושבי קבע כדי להתל בכוחות הביטחון. הדבר מעיד על נחישותם, תעוזתם וקיומו של העדר מורא מפני החוק. המשיבים הראו במעשיהם, כך טוענת המבקשת, כי אין לתת בהם אמון.

טענות המשיבים:

טענות המשיב 1:

עמוד 1

5. המשיבים נעצרו בתאריך 26.8.2023 ואילו האישור שהציגה המשיבה לפיו אינם בעלי רישיון שהיה בישראל הינו מתאריך 1.8.2023 כך שאינו מעיד על המצב המשפטי בתאריך המעצר.
6. הרשומה המוסדית שהוגשה על ידי הצבא, שלא הוגשה כתע"צ, אינה רשומה מוסדית ולכן היא טעונה הוכחה.
7. המאשימה לא הציגה ראיות לקיומם של האנשים שלהם המשיבים התחזו, כביכול. אין למאשימה ידיעה שקיימים אנשים כאלה ועל כן לכל היותר מדובר בעבירת זיוף אך לא התחזות וגם אז אין מדובר ב"עבירה נלווית" נפרדת כגון התפרצות או אלימות אלא עבירה שנועדה להקל את השהייה הבלתי חוקית.
8. המאשימה לא הציגה לב"כ המשיבים סרטון המציג שהמשיבים התחזו אלא דוחות פעולה בלבד.
9. באשר לעילת המעצר - באשר למשיב 1 העבר הביטחוני הוא משנת 2011 והמשיב שילם את חובו. כיום הוא משרת במשטרה הפלסטינית ועזר בהשבה של 2 אזרחיות ישראל שנכנסו לשטח הרשות.
10. היחידה החוקרת, בשעת מעצר הימים, לא טענה כי קיימת מסוכנות ולכל אורך הדרך דובר רק על חשש להמלטות.
11. מטרת המשיב בהגיעו לאילת היתה לשאוף אויר ולראות את הים שכן הוא חי במעין מחנק. כב' השופט פרסקי בבית המשפט המחוזי כמעט ושחרר את המשיבים, אלמלא הייתה תלויה עדיין ועומדת הפעולה לאתר את האדם שלו התחזו כביכול המשיבים, וגם סגן הנשיא כב' השופט לוי הציע ליחידה החוקרת לשחרר את המשיבים בתנאי קצין.
12. השניים האחרים שנעצרו יחד עם המשיבים ושהיו חשודים בהלנת והסעת המשיבים שוחררו למרות שגם להם עבר בטחוני לא פחות חמור וטרי יותר, משנת 2018. נעשתה אפליה בין המשיבים שהם תושבי הרשות ובין המסיעים שהם תושבי ישראל.
13. ב"כ המשיבים הפנה להלכת קונדוס (בש"פ 6781/13).
14. גם העונש הצפוי למשיבים אינו עולה על 5 חדשי מאסר ואף זה עונש נדיר ביותר. בדרך כלל מענישים במספר ימים בודדים (הסנגור ציטט החלטות בעניין זה - 16-10-32680, 21-08-45921 ו- 18-02-17089).
15. במקרה דנן עצורים המשיבים מאז 26.8.2023 (בטעות הוקלד בפרוטוקול 6.8.2023) - ועל כן צפוי שימי המעצר יהיו שווים למספר הימים שיגזרו עליהם. הסנגור צטט את בש"פ 5407/23.
16. הסנגור טען כי יש לקחת בחשבון את מספר השעות בהן המתינו המשיבים לדיונים בשני ימי דיונים, ואת העובדה שלמרות מעצרו בתאריך 26.8.2023 וחקירתם הבודדת, הוגש כתב האישום רק בתאריך 3.9.2023 כשבין לבין המתינו המשיבים לביצוע פעולות טכניות.

טענות המשיב 2:

17. המשיב 2 הודה מיד שהוא הוא עצמו ולא מג'ד. למרות האמור בדו"ח הפעולה של השוטר ים משיח, המשיב השני היה במדרגות ולא בדירה שאותה אומרים השוטרים שסקרו.

עמוד 2

18. המאשימה מנסה לשוות לארוע חומרה יתרה בכך שהיא טוענת שהיתה התחזות שלא הייתה. המשיבים לא השתמשו בתעודה כדי לקנות לעצמם משהו.

19. הגעתם לארץ היתה ספונטנית ולא פרי תכנון. כשנתפסו - לו הייתה מסוכנות אמיתית מהם - היה השב"כ לוקח אותם. ב"כ המשיב 2 הציג צילומי תעודות לפיהם לדעתו ניתן ללמוד כי המשיבים משרתים במשטרה הפלסטינית ונמצאים בדרגה גבוהה ולדבריו המאשימה יכולה לאמת את זהותם בנקל באמצעות קשריה עם השב"כ.

20. המשיבים עברו שני מחסומים ולא נעצרו אלא רק באילת.

21. שני החשודים עומדים להתחתן בעוד חודש וקצת.

טענות המבקשת בתגובה:

22. שני המשיבים הודו שאין להם רשיון לשהות בישראל. הם שוטרים לדבריהם ועוברים במודע על החוק ואף מציגים תעודות שאינן שלהם. תעודת עובד הציבור נחתמה בתאריך 28.8.2023 למרות שנושאת בטעות את התאריך 1.8.2023. לכן התעודה היתה רלבנטית למועד ביצוע העבירה.

23. המבקשת מסתמכת בין היתר על דוח הפעולה של השוטר משיח ים לפיו המשיב 1 הציג תעודה לא על שמו. בשלב זה של ראיות לכאורה די בראיות אלה.

24. באשר לטענת המשיבים בחקירתם כי באו לאילת ליום אחד כדי לנפוש תהתה ב"כ המבקשת מדוע שירצו המשיבים לנסוע את כל הדרך לאילת, לשהות בחוף ולחזור מיד הביתה כשיש חופים גם במרכז הארץ וכיצד מתיישבת טענה זו עם העובדה שנתפסו כשהם בדירה ולא בחוף הים.

25. ב"כ המבקשת טענה כי לא אפליה או אכיפה בררנית היא שהניעה אותה לשחרר את השניים האחרים אלא שמארג הראיות הוא שהוביל לשחרורם.

26. באשר לעילת המעצר טענה ב"כ המבקשת כי המסוכנות מעצם הכניסה לישראל היא אינהרנטית. לא ניתן להתעלם מההרשעות של שני המשיבים. משיב 1 שוחרר רק בספטמבר 2021 ומשיב 2 בתאריך 25.5.2023 ושניהם ידעו שאסור להם להיכנס למדינת ישראל.

27. ב"כ המבקשת טענה כי העונש הצפוי, לו תעתור, יעלה על 6 חדשים ולכן אין מקום להימנע ממעצרו של המשיבים מהשיקול לפיו תקופת המעצר עלולה להיות ארוכה מהעונש שייגזר על המשיבים.

28. בשולי הדברים אציין שהמבקשת טענה כי על המשיבים הנטל להוכיח הן את העובדה כי הם שוטרים והן את העובדה שסייעו לשתי ישראליות לחזור לישראל בשלום מרמאללה.

דין והכרעה:

29. לאחר ששמעתי הצדדים ועיינתי בתיק החקירה אני קובעת כי קיימות ראיות לכאורה לאשמת החשודים.

30. מדו"ח הפעולה של השוטר ים משיח עולה, שלאחר שהראה לו המשיב 1 את רשיון הנהיגה של מג'ד דיסי שהיה תחוב בתוך מגן הטלפון הנייד שלו, הודה בפני השוטר כי הוא צלאח אלדין ברגאל ולא מג'ד דיסי למרות שהציג לשוטר את רשיון הנהיגה של מג'ד דיסי. המשיב 1 גם הודה בפני השוטר דניאל ויימן כי הוא - הוא, ולא מג'ד דיסי, שלתמונה ברשיון הנהיגה שהציג לא היה דומה כלל.
31. המשיב 1 גם אמר לשוטר ים משיח שהמשיב 2 הלך משם ובכך (כך התברר לאחר מכן) הטעה אותו, שכן המשיב 2 היה אותה שעה בדירה שהושכרה להם. המשיב 2 יוכל לחקור את השוטרים בתיק העיקרי לגבי טענתו כי היה במדרגות ולא בדירה, אך כך מופיע הדבר בדוחות הפעולה של השוטרים וגם לא ברורה נפקות ההבדל - כי המשיב 1 אמר שהלך משם, כלומר איננו בבניין כלל.
32. גם המשיב 2 הציג תעודה לא שלו - זו של סאמר דיסי, אך "עשה טעות" והסתובב אל השוטר כאשר זה קרא בשמו האמיתי.
33. בחקירתו - הודה המשיב 1 כי אין לו אישור שהייה בישראל (ראה שורה 21 לחקרה מיום 26.8.2023) וכך גם הודה המשיב 2 בשורה 23 לחקירתו מאותו יום.
34. באשר לתעודות עובד הציבור לגבי שני המשיבים - מופיעים אמנם על כל אחת מהן שני תאריכים - למעלה כתוב 1.8.2023 ולמטה 28.8.2023 - אך מה יניע עובד ציבור להוציא תעודה שלושה שבועות לפני הארוע, כאשר המשיבים טרם שהו אותה עת בארץ וטרם נתפסו? ברור איפוא שמדובר בפליטת קולמוס וכי תאריך התעודות הנכון הוא התאריך הרשום בתחתית המסמך ולא בראשו. התעודות רק מחזקות את הודאת המשיבים כי שהו בארץ ללא רישיון.
35. על כן קיימות ראיות מספיקות לשהייתם הבלתי חוקית של שני המשיבים בישראל, והתעודות שבהן תאריך שגוי אינן מכרסמות בכך. לגבי יתר התעודות, אם מדובר ברשומה מוסדית או לאו, מדובר בתעודות שרק מוסיפות על הראיות שבהן קיימת דיות, בודאי כשאנו בשלב של ראיות לכאורה.
36. באשר להצגת התעודות של אחרים, גם אם נצא מהנחה שמדובר בתעודות מזוייפות לגבי אנשים שאינם קיימים (אף כי סעד אל דין זויר מסר בחקירתו מי הם בעלי התעודות ומוחמד דיסי החרה החזיק אחריו), אין בכך כדי להקל על מצבם של הנאשמים ודי אם אפנה לגזר הדין בתיק 70735-09-16 המפורט להלן.
37. לא מצאתי כי העובדה שהמשיבים שוטרים, בהנחה שכך הדבר, מקלה עמם אלא להיפך - מי שאמון על שמירת החוק בארץ אחת מבין מן הסתם מה משמעות הפרתו בארץ אחרת ומבין גם מהי משמעות הכשלת שוטרים על ידי הצגת תעודה של אחר בארץ אחרת. באשר לאותן ישראליות שהמשיבים כביכול החזירו, נתונה למשיבים האפשרות להוכיח טענה זו לשופט בתיק העיקרי בטיעוניהם לעונש. לא ברור כיצד יכולה המבקשת לברר טענה זו במקומם.
38. על כן קיימות ראיות לכאורה לאשמת המשיבים.
39. באשר לעילת המעצר: המשיבים אינם חולקים כי קיימת עילת מעצר בשל החשש להמלטות אך חולקים כי קיימת מסוכנות וטוענים כי טענה זו נזנחה כבר בהליכי מעצר הימים.
40. מעיון בהחלטת המותב שהאריך את מעצרם של המשיבים לראשונה בתאריך 27.8.2023 קיימת עילת מסוכנות.

כשהאריך מעצרו בפעם השניה, בתאריך 29.8.2023 - קבע גם שם כי מדובר בעילת מסוכנות ושיבוש. העובדה שצוינה פעולה 4 כפעולה שניתנת לשיבוש אין משמעותה שלא נקבעה באופן כללי עילת מסוכנות, מבלי להיכנס לפרטים, כאשר בכך נעתר המותב לבקשה שלפיה יש גם מסוכנות, כפי שגם הוזכר בהחלטה. בהחלטת הארכת המעצר השלישית, מיום 31.8.2023, של מותב אחר - קיימת התייחסות ברורה של המותב הנכבד לעניין המסוכנות בשורות 24-31 לעמוד 22. על החלטה זו, למיטב ידיעתי, לא הוגש ערר.

41. מכל האמור לעיל עולה כי קיימת עילת מעצר נגד שני המשיבים, הן בשל החשש להימלטות ואי התייצבות לדין בעניינם והן בשל המסוכנות הנובעת מהם לאור עברם הביטחוני והעובדה כי עבר זה, והעדר תעודות מתאימות, לא מנעו מהם לעבור את הגבול ולהגיע לאילת והם אף ההינו להציג תעודות הרשומות על שם אחרים בפני השוטרים שבקשו מהם להזדהות. תעוזה זו היא שמעלה את המסוכנות מצד המשיבים.

42. אין מחלוקת לגבי עברם הפלילי של המשיבים אשר לא מכבר שוחררו מריצוי שנים ארוכות בכלא בשל עבירות ביטחוניות. בכך שונה עניינם מעניינו של הנאשם בתיק פלילי 17089-02-18 שקבל עונש קל של 7 ימים בגין שב"ח למרות שריצה 20 חודש בגין עבירה ביטחונית - היות ומדובר בעבירה משנת 2001. במקרה שנדון בתיק 32680-10-16 שצטט ב"כ המשיב 1 - היה מדובר בביצוע עבירת שב"ח ללא עבירה נלווית ובעבירה בטחונית ישנה. המדינה עצמה רק עתרה ל-3 חדשים ולא ל-6 (למצער) כפי שטוענת המאשימה כי תבקש במקרה הנוכחי.

43. בית המשפט אמנם אינו דן בעונש הצפוי למשיבים, אך די אם נבחן את ת"פ 70735-09-16 שבו הודה הנאשם, נעדר עבר פלילי, במסגרת הסדר טיעון, כי שהה בישראל שלא כחוק וכי הציג לשוטרים תעודה מזויפת, עבירה על סעיף 441 לחוק העונשין וסעיף 420 לחוק העונשין - שימוש במסמך מזויף. על אותו נאשם "חסר מסוכנות" לכאורה נגזרו 45 ימי מעצר.

44. על כן אין מדובר בטענה מופרכת כשהמאשימה טוענת שהעונש הצפוי לנאשמים גבוה יותר בשל עברם הביטחוני החמור.

45. לא מצאתי כי יש מקום להקל עם המשיבים בשל המתנה ארוכה לדין שהיא חזון נפרץ למרבה הצער בבית המשפט השלום באילת, כמו גם בשל המתנה לכתב האישום שבושש כביכול לבוא כאשר מדובר על 8 ימים בסך הכל. הדבר יוכל אולי למצוא ביטוי בעונש אך לא בהחלטה אם להאריך מעצרו של המשיבים.

46. לא מצאתי לנכון לדון בחלופות שהוצעו על ידי המשיבים - שחרורם לחלופה בארץ תנציח לפרק זמן את שהייתם הבלתי חוקית ושחרורם מעבר לגדר לא יבטיח את התייצבותם למשפט.

47. **יחד עם זאת, מבלי לקבוע כי קיים קשר בין החלטתי ובין העונש ההולם, מצאתי לנכון לקצוב את תקופת מעצרו של המשיבים עד ליום 26.11.2023 על מנת שלא יווצר מצב בו תקופת מעצרו של המשיבים תהיה ארוכה מתקופת גזר הדין שיגזר עליהם אם יורשעו (ראה החלטת כב' השופט כבוב בבש"פ 5407/23 מתאריך 20.7.2023 וכל ההחלטות שצוטטו בהחלטתו).**

48. הפרוטוקול יהווה צו מעצר.

ניתנה היום, כ"ד אלול תשפ"ג, 10 ספטמבר 2023, בנכחות
הצדדים.